

ਹੋਈ। ਸਰਗ ਲੜ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਤਹੀ ਤੇ ਕਲਾ ਵਿਹੀਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ ਇਕੱਠੀ ਨਾਟਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਹੀ ਅਪਣਾਏ ਹਨ ਕਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਸਨ ਪਿਛੇ ਨਾਲ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1978 ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਬੀ. ਏ. 'ਚ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸ. ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਘੁਮਣ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਇਕੱਠੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਪਰ ਇਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਦੀ ਹਮ ਕੋ ਟਮਕੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਉਹ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਹੋਈ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਸੀ ਉਹ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਹਾਸਾ ਹੀ ਆਏਗਾ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਪਤਨੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿੱਖਦੀ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿੰਦੀ ਬਲਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਗਈ।

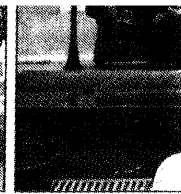
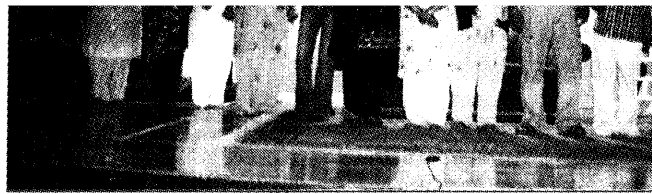
ਪਰ ਪਾਲੀ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਸਤਾਦੀ ਨਾਲ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਬਾਸਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਵਿਚਰ ਕੇ ਇੱਥੇ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਹੀਜ ਪਿਆਰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹੋ ਹੀ ਇਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਮਿਸਤਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਚੇਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੱਕੜ ਵੀਆਂ ਕਲਾ ਕ੍ਰਿਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਅਨੁਪੜ੍ਹ ਮਿਸਤਰੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ

ਉੱਤਮ ਲਿਖਤ ਲਈ ਪਾਲੀ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ।

ਦੂਸਰੀ ਵਧਾਈ ਸੈਂਟ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਮੋਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੈਨੇਡਾ ਵੱਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਸ. ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਫਲੋਰਾ ਜੀ ਦੀ ਕਲਾ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਸੈਂਟ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀਆਂ ਫੁਲਕਾਰੀਆਂ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ, ਪੱਖੀਆਂ ਸੋਭਾ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਕਹਾਣੀ ਅਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੋਖੀ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਕਿਰਦਾਰ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਪਾਲ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹਰੀਤ ਔਜਲਾ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ ਵਿਆਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਲ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬੱਚੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਲ ਪੰਜਾਬ ਜਾ ਕੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਮਾਰੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅੰਬਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਾਦੀ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਅੰਬਰ ਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਲ ਨੂੰ ਇਲਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਇਹ ਮਾਇਆ ਆਪਣੇ ਲੋਭ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀ ਲਈ ਇਕ ਜਮਾਨਤ ਵਜੋਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜ ਲਈ ਨਹੀਂ ਖਰਚਦੀ।

ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪਾਲ ਅੰਬਰ

ਨਾਲ ਇਕ ਸੁਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਬਰ ਜਿਸਦੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਮਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫਾਂ ਝੱਲ ਕੇ ਪਾਲਿਆ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕੇ ਕੈਨੇਡਾ ਭੇਜਿਆ। ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰਵਾਲੇ ਤੋਂ ਹਾਸਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਪਤਨੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਤੀ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਬਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਿੱਤ ਦਿਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਦਾ ਹਠੀ ਕਿਰਦਾਰ ਉਭਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਬੀਨਤਾ ਨਾਲ ਤਰਨਜੀਤ ਸੰਧੂ ਜੀ ਨੇ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਡੈਮੀਨੋਟਿਗ ਕਰੈਕਟਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸ਼ੀਮਤੀ ਤਰਨਜੀਤ ਸੰਧੂ ਜੀ ਦੀ ਗਰਦਨ ਵਿਚ ਅਕੜੇਵਾਂ ਉਗਲ ਖੜੀ ਕਰਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ, ਆਵਾਜ਼

ਵਿਚ ਖਨਕ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਭ ਤੋਂ ਕੱਦਾਵਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲੇਖਕ ਦੀ ਬਾਰੀਕ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਜਲਵਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਉਭਾਰ ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਵਿਚ ਪਲਣ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਹ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਫਰਜ਼ਨਾਸ ਬੇਟਾ ਹੋਣਾ ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪਤੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪਾਲ ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਖੀਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੜਕੀ ਜੈਸੀ (ਬਲਰੀਨਾ ਲੋਲਨਾ) ਅਤੇ ਲੜਕਾ (ਸਾਜਨ ਲੋਲਨਾ) ਵੀ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਦਾਦੀ ਦਾ ਇਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਬਰ ਦਾ ਦੋਸਤ ਪਨੂੰ (ਸੁਰਜੀਤ ਢੀਡਸਾ) ਜੋ

G.M. LEATHER & LUGGAGE
 COMPLETE LINE OF TRAVEL ACCESSORIES

